

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 134/07-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. júna 2007 predbežne prerokoval sťažnosť K. T., t. č. vo väzbe, ktorou namietal porušenie svojho základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 2 To 51/2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. T. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. apríla 2007 doručená sťažnosť K. T., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal, že Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v trestnej veci vedenej proti nemu pre trestný čin lúpeže, ktorý spáchal ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 a § 234 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 51/2006 na verejnom zasadnutí konanom

7. novembra 2006 prerokoval odvolanie Krajskej prokuratúry v B. a odvolanie sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5 T 4/05 z 31. marca 2006 v senáte zloženom z predsedu JUDr. P. K., sudkyne JUDr. I. M. a JUDr. Ing. A. J. Sťažovateľ pritom argumentuje tým, že rozsudok sp. zn. 2 To 51/2006 zo 7. novembra 2006, ktorý mu bol doručený 12. marca 2007, je podpísaný predsedom senátu JUDr. J. M. Sťažovateľ tvrdí, že uvedený predseda senátu v skutočnosti na verejnom zasadnutí, na ktorom bol sťažovateľ osobne prítomný, nevyniesol označený rozsudok, ale senátu na tomto verejnom zasadnutí predsedal JUDr. P. K. Sťažovateľ teda namieta, že v označenej trestnej veci rozhodol v odvolacom konaní na najvyššom súde senát v nezákonnom zložení. Podľa obsahu sťažnosti preto ústavný súd vyvodil, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané

zákonem, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podstatou námietky sťažovateľa je tvrdenie, že v jeho trestnej veci rozhodol v odvolacom konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 2 To 51/2006 senát v inom zložení, než aké je uvedené v záhlaví rozsudku zo 7. novembra 2006.

V tomto postupe najvyššieho súdu videl sťažovateľ porušenie svojho základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi.

Ústavný súd skúmal, či sťažovateľ mal, resp. stále má k dispozícii účinný opravný prostriedok alebo iný právny prostriedok, ktorý mu zákon účinne poskytuje na ochranu základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a na použitie ktorého je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Ústavný súd vyjadruje názor, že takýmto účinným opravným prostriedkom je v danom prípade dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok podľa § 368 a nasl. zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení zákona č. 650/2005 Z. z. účinného od 1. januára 2006 (ďalej len „Trestný poriadok“). Ústavný súd dospel k uvedenému záveru vychádzajúc z príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich tento mimoriadny opravný prostriedok, a to najmä so zreteľom na okruh oprávnených osôb na jeho podanie, dôvody, prípustnosť a iné atribúty regulujúce podanie dovolania a rozhodovania o ňom (§ 368 a nasl. Trestného poriadku).

Podľa ustanovenia § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti rozhodnutiu súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená.

Podľa ustanovenia § 369 ods. 2 Trestného poriadku právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu môže dovolaním napadnúť z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 a) generálny prokurátor proti ktorémukoľvek výroku, b) obvinený vo svoj prospech proti výroku, ktorý sa ho priamo týka.

Podľa ustanovenia § 369 ods. 5 Trestného poriadku v prospech obvineného, s jeho výslovným písomným súhlasom, môže dovolanie podať aj príbuzný obvineného v priamom pokolení, jeho súrodeneц, osvojiteľ, osvojenec, manžel alebo druh. Ak je obvinený mladistvý, osoba pozbavená spôsobilosti na právne úkony alebo osoba, ktorej spôsobilosť na právne úkony je obmedzená, môže i proti vôli obvineného za neho v jeho prospech podať dovolanie aj jeho zákonný zástupca alebo jeho obhajca.

Podľa ustanovenia § 370 ods. 2 Trestného poriadku ak sa dovolanie podáva v prospech obvineného, dovolanie sa podáva najneskôr do troch rokov od doručenia rozhodnutia súdu.

Podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak súd rozhodol v nezákonnom zložení.

Ústavný súd na základe uvedeného uzavrel, že podľa platnej právnej úpravy trestného procesu pred všeobecnými súdmi, postupov a judikatúry všeobecného súdnictva sú ich závažné procesné pochybenia (vrátane porušenia základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy) na podanie dovolania podľa § 368 a nasl. Trestného poriadku.

V danej veci je potrebné uviesť, že označený mimoriadny opravný prostriedok ešte stále umožňuje sťažovateľovi účinne namietat' všetky závažné procesné pochybenia, a tým aj porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Z toho vyplýva, že je to v prvom rade všeobecný súd, ktorý je oprávnený aj povinný poskytnúť ochranu základnému právu sťažovateľa nebyť odňatý zákonnému sudcovi, ktorého porušenie namieta, a nie ústavný súd v konaní o sťažnostiach. Právomoc ústavného súdu je pri ochrane tohto

základného práva každého účastníka konania pred všeobecným súdom subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (obdobne napr. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 64/02). Uplatnenie právomoci ústavného súdu pri ochrane základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy zároveň predpokladá, že všeobecné súdy neposkytnú ochranu základnému právu sťažovateľa nebyť odňatý svojmu zákonnému súdu v súlade s ústavnoprosesnými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci ako opravných súdov.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

Sťažnosť nespĺňa ani zákonom predpísané náležitosti. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti pre nedostatok právomoci však už ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na odstránenie nedostatkov sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júna 2007